

12 Ιανουαρίου 2014

Ευλαβής λεπρός στο Άγιο Όρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: [giphy.com](#)

Η μεταφυσική αξία των ασθενειών και των θλίψεων

«Υιέ μου, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ αὐτοῦ ελεγχόμενος. Ον γαρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται. Ει παιδείαν υπομένετε, ως υιοίς υμίν προσφέρεται ο Θεός• τις γαρ εστιν υιός ον ου παιδεύει πατήρ; ει δε χωρίς εστε παιδείας, ης μέτοχοι γεγονάσι πάντες, άρα νόθοι εστέ και ουχ υιοί... Ο δε (Θεός παιδεύει υμάς) επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού. Πάσα δε παιδεία προς μεν το παρόν ου δοκεί χαράς είναι, αλλά λύπης, ύστερον δε καρπόν ειρηνικόν τοις δι αὐτῆς γεγυμνασμένοις αποδίδωσι δικαιοσύνης» (Εβρ. 12,5-8,10-11)

«Λογίζομαι γαρ ότι ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς» (Ρωμ. 8,18)

Όπως καταλαβαίνετε εκ των ανωτέρω χωρίων της Κ. Διαθήκης, οι ασθένειες και οι θλίψεις της παρούσης ζωής έχουν άπειρον μεταφυσικήν αξίαν• δια τούτο πρέπει να τας δεχώμεθα με ευχαρίστησιν, ως επίσκεψιν του Θεού, ως φάρμακα που θεραπεύουν την ψυχήν από το δηλητήριο της αμαρτίας, αν και οι πολλοί τα θεωρούν ως τιμωρίαν Θεού και μεγάλην συμφοράν, και αγανακτούν κατά του Θεού και χάνουν τον αιώνιον μισθόν, και αμαρτάνουν.

Δια τούτο και ο Κύριος, γνωρίζοντας την αδυναμίαν ημών, μας λέγει εις την Κυριακήν προσευχήν, το «Πάτερ ημών...», να παρακαλούμεν τον Θεόν να μη επιτρέψη εις τον σατανάν να μας πειράξη, δια να μη αμαρτήσωμεν αγανακτούντες κατά του Θεού και αντί ωφελείας κολασθούμε.

Για να δούμε όμως πως οι άγιοι έβλεπαν αυτά που εμείς τα θεωρούμε συμφορές και χάνομε τον μισθόν μας, θα σας διηγηθώ μια πραγματική ιστορία που συνέβη σε κάποιον πρόγονόν μου.

Εικοσιπέντε ετών προσεβλήθη από την πλέον φοβεράν ασθένειαν των προηγούμενων γενεών, την λέπραν.

Όταν αντελήφθη ότι η ασθένειά του είναι αθεράπευτη, αντί να βαρυγγωμήση κατά του Θεού, προσέφυγε προς τον Θεόν και έφυγε, χωρίς να το αναφέρει σε κανένα εκ της οικογενείας του, για το Άγιον Όρος, στην Μονήν Παντοκράτορος, όπου του έδωσαν, λόγω λέπρας, ένα κελλί εκτός της Μονής.

Η οικογένειά του ενόμισε την εξαφάνισίν του ως αυτοκτονία, λόγω της ασθενείας του.

Έπειτα από εικοσιπέντε χρόνια από την εξαφάνισίν του επήγε ο μεγάλος του αδελφός με το καράβι του εις την Μονήν Παντοκράτορος να φορτώση ξυλείαν. Ο μοναχός που επέβλεπε την φόρτωσι ηρώτησε τον καπετάνιο•

-Ποιός είναι ο τόπος της καταγωγής σου;

-Κατάγομαι από την Χίο.

-Υπάρχει εις την Μονήν μας ένας πολύ ευσεβής μοναχός από την Χίο.

-Και από ποió μέρος της Χίου είναι ο μοναχός;

Έκπληκτος ο καπετάνιος, ακούει ότι ο μοναχός κατάγεται από το χωριό του!

-Αδύνατον! λέει, να κατάγεται μοναχός από το χωριό μου και να μη γνωρίζω ότι ευρίσκεται εις το Άγιον Όρος.

Εξεπλάγη δε ακόμα περισσότερον όταν άκουσε ότι ο μοναχός έχει το ίδιο επώνυμο με το δικό του. Από την συνέχεια της συζητήσεως έμαθε τέλος, ότι ο λεπρός μοναχός είναι ο προ εικοσιπέντε ετών εξαφανισθείς αδελφός του.

Μετά την αναγνώρισιν αυτήν συνέχισαν την επικοινωνίαν των δι άλληλογραφίας. Εις την πρώτην των αλληλογραφίαν έγραφε ο μοναχός εις τον αδελφό του, ο οποίος φαίνεται ότι τον ερωτούσε πως αισθάνεται με την ασθένειάν του:

«Τι να σου γράψω, αδελφέ, και πλοίαρχε Μιχάλη,

χαράν πολλήν αισθάνομαι, χαράν πολύ μεγάλη,

που δεν την έχουν βασιλείς, ρούσοι και αγγλογάλλοι...

Λίρες να με φορτώσουνε, όσες και να σηκώσω,

να δώσω την ασθένειαν, δεν θα τους τήνε δώσω.

Γι' αυτό δοξάζω τον Θεόν μ όλην μου την καρδιά,

γιατί κάτι εκατάλαβα, κατ είδα στα βιβλία.

Δόξα στον Ιησούν Χριστόν, δόξα στην Παναγίαν,

ούτε πολλήν ασθένειαν, ούτε πολλήν υγείαν.

Το τι μισθόν θα λάβουνε όσοι έχουν ασθενεία,

αν ήξερες, ήθελες πα' μεσ στὰ Νοσοκομεία.

Να πω καλήν αντάμωσιν; και που ν' άνταμωθοῦμε;

ελπίζω στον παράδεισο όλοι μας να βρεθούμε.

Έτσι έβλεπαν οι άγιοι τις θλίψεις και τις ασθένειες, ως επίσκεψιν του Θεού και όχι σαν συμφορά και τιμωρία. Και όπως οι άγιοι μάρτυρες υπέμεναν τα φοβερά - φρικτά εκείνα μαρτύρια και ευχαριστούσαν τον Θεόν που τους ετίμησε και τους αξίωσε να χύσουν το αίμα των για την δόξαν Του, έτσι πρέπει και όσοι υποφέρουν από θλίψεις η ασθένειες να δοξάζουν τον Θεόν σκεπτόμενοι ότι «ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς» (Ρωμ. 8,18). Αν, πάλι, όλα αυτά προέρχωνται από δική μας υπαιτιότητα, πάλι πρέπει να ευχαριστούμε τον Θεόν που μας αξιώνει με ολίγην ταλαιπωρίαν η πόνον να εξαγοράσωμε τις αμαρτίες μας και να φύγωμε εξαγνισμένοι και καθαροί για την άλλη ζωή.

Αρχιμ. Μάξιμος Καραβάς

καθηγούμενος ι. μονής Αγ. Παρασκευής

Μηλοχωρίου - Εορδαίας

1-11-2013 των αγ. Αναργύρων

Πηγές: xrspitha.gr - apantaortodoxias.blogspot.gr